

Sygn. akt III UK 24/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o przyznanie renty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt III AUa 75/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 grudnia 2013 r., mocą którego zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z 28 września 2012 r. i przyznano ubezpieczonemu J. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 21 kwietnia 2011 r. do 26 czerwca 2014 r. oraz oddalono odwołanie w pozostałym zakresie.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną organu rentowego. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.; dalej jako: „ustawa

o emeryturach i rentach z FUS”). Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmianę tego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 30 kwietnia 2012 r. do 26 czerwca 2014 r., a ponadto o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz pozwanego organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na potrzebie ustalenia, czy w świetle regulacji art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w postępowaniu w sprawach o świadczenia przewidziane tą ustawą przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego mają zastosowanie o tyle, o ile ta ustawa lub wydane na jej podstawie przepisy (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe - Dz.U. Nr 237, poz. 1412) nie stanowią inaczej, czy też do postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe toczących się przed organami rentowymi, przepisy k.p.a. mają pierwszeństwo stosowania przed przepisami zawartymi w ustawie o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku

przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie spełnił wymagań stawianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego tej przesłance przedsądu. Sformułowane przez autora skargi kasacyjnej istotne zagadnienie prawne nie odwołuje się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i nie wyjaśnia, w czym tkwią trudności w dekodowaniu zawartej w nim normy prawnej. Skarżący nie przedstawia także żadnych istotnych wątpliwości związanych z poruszonym problemem, ograniczając się do postawienia pytania, na które oczekuje od Sądu Najwyższego odpowiedzi. Ignoruje przy tym brzmienie przepisu i jego literalną wykładnię. W myśl bowiem art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej. Odpowiedź na zadane Sądowi Najwyższemu pytanie znajduje się zatem w samej treści przepisu. Przesądza to o braku przymiotu istotności tak sformułowanego zagadnienia prawnego i tym samym o braku spełnienia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.